

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Sadowska

Protokolant: st. prot. sęd. Karolina Mitrus

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa H. G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 251.644,00 euro (dwieście pięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset czterdzieści cztery euro) z ustawowymi odsetkami od dnia 1.08.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.
3. Kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 69.113,00 zł.

SSO Małgorzata Sadowska

UZASADNIENIE

Powód H. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. S. kwoty 251.644,00 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności w wysokości 5 punktów procentowych powyżej bazowej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego, należnymi od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 69.113,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwoty 14.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym na wypadek ustanowienia pełnomocnika również kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Od 2006 r. strony prowadziły wspólne przedsięwzięcia gospodarcze w (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. W dniu 9 września 2011 r. przed Notariuszem M. C. strony zawarły umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialności pod nazwą G. (...) S. (...)w Ś.. Pozwany został ustanowiony Prezesem Zarządu, a powód został członkiem zarządu. S. G. (...)sp. z o.o. w okresie od września 2013 r. do kwietnia 2014 r. uzyskała środki finansowe w ramach udzielonych jej pożyczek przez spółki (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. S. G. P. (...)sp. z o.o. rozpoczęła prowadzenie inwestycji polegającej na budowie nowoczesnej mieszalni pasz. Inwestycja ta została sfinansowana ze środków pochodzących z kredytu udzielonego

przez Bank (...) na podstawie dwóch umów z dnia 03.02.2015 r. zawartych przez (...) G. P. (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez pozwanego, jako Prezesa Zarządu.

Strony w dniu 31 marca 2015 r. zawarły umowę pożyczki kwoty 250.000 zł euro z oprocentowaniem w wysokości 2% w stosunku rocznym, której wypłata miała nastąpić w kwietniu 2015 r. przelewem. W dniu 2 kwietnia 2015 r. powód przekazał na prywatne konto pozwanego wskazaną wyżej kwotę. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do zwrotu w/wym. kwoty do dnia 31 lipca 2015 r. Pozwany nie uregulował w/wym. należności nawet w części.

Pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego do natychmiastowego zwrotu udzielonej mu tytułem pożyczki kwoty 250.000 euro. Poza tym pełnomocnik powoda zwracał się do pozwanego za pośrednictwem wiadomości e-mail w kwestiach dotyczących również m.in. zwrotu powodowi kwoty 250.000 euro udzielonej mu tytułem pożyczki, gdyż pozwany zaczął kwestionować fakt udzielenia mu pożyczki z przeznaczeniem na cele prywatne.

W dniu 16 sierpnia 2016 r. strony zawarły porozumienie, w którym zgodnie oświadczyły, że pozostają w sporze, co do sposobu dalszej współpracy w ramach spółek: (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i G. P.(...) oraz rozliczeń wzajemnych roszczeń, jako osoby fizyczne i w tym celu podjęły negocjacje w celu zakończenia sporów.

Dowód: umowa pożyczki wraz z jej tłumaczeniem na język polski (k. 11,11), potwierdzenie przelewu (k. 12), wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia (k.13-16), wiadomości e-mail (k.17-24), odpisy KRS k. 32-41, k. 150-156, porozumienie z dnia 16.08.2016 r. k. 53-54, akt notarialny Repertorium A numer (...) k. 126-149, umowy o korporacyjny kredyt k. 157-191, umowy pożyczki k. 192-202, zeznania powoda k. 218, k. 275.

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, Sąd za wiarygodne uznał zeznania powoda albowiem były one zgodne z materiałem dowodowym w postaci potwierdzenia wykonania przelewu, wiadomości e-mail oraz porozumienia z dnia 16 sierpnia 2016 r. zawartego między stronami. Sąd dał także wiarę sporządzonej przez strony umowie pożyczki albowiem pozwany nie kwestionował faktu, iż do sporządzenia tej umowy doszło. Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie świadka G. S. na okoliczności dotyczące terminu zwrotu pożyczonej kwoty albowiem w tym zakresie dokument w postaci umowy pożyczki jest jasny. Natomiast okoliczności dotyczące zwrotu pożyczki wynikają również z korespondencji mailowej prowadzonej między stronami. A zatem skoro pozwany nie wniósł o przesłuchanie świadka na okoliczności związane z pozornością umowy pożyczki z dnia 31.03.2015r. prowadzenie dowodu z zeznań świadka jest nieuzasadnione. Z takich samych powodów sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 5 grudnia 2016r..

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy z uwagi na ich urzędowe pochodzenie oraz fakt, iż nie były kwestionowane przez strony.

Zdaniem sądu pozwany nie wykazał, na co wskazywał w odpowiedzi na pozew, iż zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki była umowa pozorną. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. O istnieniu pozorności czynności prawnej muszą decydować trzy elementy oświadczenie musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie musi być złożone drugiej stronie, a adresat oświadczenia musi wyrazić zgodę na dokonanie czynności prawnej dla pozorów. W niniejszej sprawie powód zaprzeczył, że pomiędzy stronami istniało jakiegokolwiek porozumienie, co do dokonania pozornej czynności prawnej, pozwany natomiast nie wykazał okoliczności wskazujących na fakt istnienia takiego porozumienia.

O zawarciu umowy pożyczki pomiędzy stronami i braku pozorności czynności prawnej, świadczy przede wszystkim to, że zgodnie z postanowieniami umowy powód przekazał na prywatne konto pozwanego kwotę 250.000 euro, a na fakt istnienia między stronami roszczeń, jako osób fizycznych wskazywało nadto porozumienie zawarte przez strony w dniu 16 sierpnia 2016 r.

W myśl art. 83 § 1 k.c. jeżeli oświadczenie woli zostało złożone drugiej stronie za jej zgodą dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Pozwany twierdził, że rzeczywistym celem czynności prawnej dokonanej przez powoda było zawarcie umowy pomiędzy powodem, as.(...). Wskazać należy, że w przypadku uwzględnienia stanowiska pozwanego, umowa ta i tak byłaby nieważna z uwagi na treść art. 210 § 1 k.s.h., zgodnie z którym w umowie między spółką a członkiem zarządu spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. Powód w czasie zawierania umowy nie był reprezentowany w sposób przewidziany w art. 210 § 1 k.s.h. Z uwagi na wszystko powyższe, Sąd uznał stanowisko pozwanego za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy określonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kwestia przekazania pozwanemu przez powoda kwoty wynikającej z umowy pożyczki była bezsporna w niniejszej sprawie, natomiast pozwany nie wykonał umowy pożyczki, nie zwrócił powodowi kwoty 250.000 euro, co konstruuje odpowiedzialność pozwanego za niewykonanie umowy na podstawie art. 471 k.c.

Na kwotę dochodzoną pozvem składa się kwota niespłaconej pożyczki w kwocie 250.000 euro oraz kwota umownych odsetek w wysokości 2% w stosunku rocznym od kwoty 250.000 euro za okres od 2 kwietnia 2015 r. do 31 lipca 2015 r. w kwocie 1.644,00 euro.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 251.644,00 euro, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku.

Na podstawie art. 480 § 1 k.c. sąd zasądził ustawowe odsetki od powyższej kwoty od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie sąd oddalił pozew w zakresie domagania się przez powoda odsetek na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I). Powód w pozwie wskazywał, iż zgodnie z art. 4 powyższego rozporządzenia prawem właściwym dla umowy pożyczki jest miejsce zwykłego pobytu pożyczkodawcy w tym wypadku powoda, a zatem Niemcy. Jak wynika natomiast z treści art. 4 rozporządzenia w ustępie 1 pkt. a- h umowa pożyczki, jako umowa podlegająca regulacji przez rozporządzenie nie została wymieniona. Zatem w ocenie sądu zastosowanie ma ust.2 art.4 rozporządzenia, zgodnie z którym umowa, która nie jest objęta ust.1 lub której składniki byłyby objęte zakresem więcej niż jednego z przypadków określonych w ust. 1 lit. a-h, podlega prawu państwa, w którym strona zobowiązana do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umowy ma miejsce zwykłego pobytu.

Skoro zatem pozwany ma miejsce zwykłego pobytu w Polsce, obowiązek zapłaty ustawowych odsetek regulowany jest przez przepisy polskiego Kodeksu Cywilnego.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 69.113,00 zł. Na powyższą kwotę składa uiszczona przez powoda opłata od pozwu w kwocie 54.713,00 zł (wartość przedmiotu sporu według kursu NBP na dzień 03.08.2016 r. wyniosła 1.094.249,00 zł) oraz wynagrodzenie adwokackie w kwocie 14.400 zł.

L., dnia 18 lipca 2018 r. SSO Małgorzata Sadowska